

No penses en un (altre) Ibex

De Ciutadans/Ciudadanos s'ha dit que són el valor número 36 de l'índex borsari de referència de la Borsa de Madrid. Si consideràrem la solvència d'ACS i Abengoa d'acord amb criteris occidentals i no de *corralito* immobiliari-financer, seria només el 34. I si Espanya s'assemblàs –encara més– a Itàlia, l'índex de referència borsari seria a Barcelona i no a Madrid, i a més, tindria 40 valors, amb la qual cosa l'acudit amb els diputats que ha tret finalment Ciudadanos estaria servit en safata.

Tanmateix, no som a Itàlia: vivim en una realitat alternativa on el descobriment d'un agregat de macrotrames de finançament il·legal dels grans partits de l'Estat a través de suborns i comissions per concessions de contractes d'obra pública i portes giratòries de ministres a empreses privatitzades –en italià, se'n diu *Tangentopoli*– no acaba amb el règim polític. No afecta el cim de la piràmide, la família reial i entorn de qui emana un indubtable *savoir faire* –“És costum de reis robar, però els Borbons exageren”, deia el ministre francès Talleyrand fa dos segles–; i tampoc un sistema de partits on lluny de desaparèixer, les dues formacions dinàstiques continuen agònicament al capvadant mercès a les seues xarxes clientelars, el vot rural i el dels majors de 60 anys.

Resulta interessant el cas de l'alta burgesia espanyola, a qui no pocs a l'esquerra han atribuït la paternitat de Ciutadans/Ciudadanos com una operació perfectament dissenyada des de dalt per a la substitució d'elits. S'equivoquen: fóra miraculós que a la vellesa la classe dirigent del “que inventen ellos”, incapaç durant segles d'aconseguir un model de desenvolupament i rendibilitat distint a la captura de rendes i el parasitisme –es-

FRANCESC
MIRALLES
@arrosabanda

clavista, latifundista i immobiliari-financer– hagués canviat de sobte. Simplement, el pedaç del partit de quadres mitjans empresarials apartats del poder a Catalunya –lletrats de banca, consultors, assessors fiscals, comercials d'immobiliària de somriure impecable capaçs de vendre sa mare al millor postor i preferents als seus avis– va trobar-se amb el descosit d'una gran patronal necessitada de llobbistes, atès que els originals estan massa ocupats resolent la seua pròpia situació judicial.

La condició de llobbistes sense principis, més que aposta política a llarg termini –un partit en venda per a un país en venda–, s'evidencia des de l'origen, des de la condició de partit franquiciat per una marca de rellotges, i es codifica perfectament en aquella reflexió d'Albert Rivera a propòsit de les eleccions europees del 2009: si algú –qui siga– et posa tres milions d'euros damunt la taula, et plantege el que diguen.

Ara, en plena ressaca del gran enfonsament de Ciudadanos davant les seues pròpies expectatives unflades –per tercer cop: ja va passar a Andalusia i a les municipals i autonòmiques del 24 de maig–, la gran aportació dels de Rivera al debat públic ha estat un tuit, que s'han afanyat a esborrar, on parlaven en nom dels amos: “L'Ibex demana a

Sánchez i Rajoy que avantposen l'acord als seus interessos”.

Resulta estrany, per a un partit que es reivindica reformista, que a pesar del seu resultat espectacular –però decebedor– a les eleccions del 20D, haja renunciat per complet a fer cap proposta de consens. Així, el partit taronja ha decidit abstenir-se en la votació d'investidura sense demanar res a canvi –cap de les reformes promeses com a imprescindibles– i traslladar la pressió a tercers, en aquest cas al PSOE, perquè facen el mateix i deixen manar sense traves els qui consideren els amos legítims del corral, és a dir, el PP. Mentre el PP ofereix al PSOE –*sotto voce*– càrrecs parlamentaris i una ponència de reforma constitucional i Podemos insinua una candidatura de consens d'un independent, Ciudadanos s'aparta del mig i decideix alinear-se, fil per randa, amb l'estratègia comunicativa del PP.

Un càlcul molt ràpid –necessàriament prudent, fins que comptem amb l'enquesta postelectoral del CIS– ens indica que la suma dels resultats del PP de Rajoy al 2015 (7.215.530) més els de Ciudadanos (3.500.446) queda a 170.000 vots de la majoria absoluta del PP de 2011. L'operació desesperada d'Albert Rivera proclamant la seua abstenció en cas d'investidura el darrer dia de campanya electoral és molt fàcil de relacionar amb quina mena de vot conservador podia espantar-se per les al·lusions de Rajoy a un “tripartit de perdedors”. Així, Ciudadanos va decidir jugar sobre segur.

La resta, els dos milions d'ex-socialistes que la demoscòpia augurava que havien de permetre Ciudadanos de superar el 20% i aspirar a la segona plaça, segurament ja s'havien espantat abans. Van pesar i molt les patinades als debats –lluny dels massatges de Susanna Griso o Pablo Motos, Rivera es mostrava nervi-

